

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: A. A., nar. X,
 st. přísl. X
 t. č. bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
 se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 21. 8. 2018, č. j. OAM-673/ZA-ZA11-P10-2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že se žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o

azyly, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azyly“), zamítá jako zjevně nedůvodná.

2. Dne 31. 7. 2018 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen „ČR“). V údajích k podané žádosti žalobkyně dne 6. 8. 2018 sdělila, že je kazašské státní příslušnosti, kazašské národnosti, vyznává islám, od roku 2003 je řadovou členkou strany X. Pracovala jako státní úřednice a učitelka, kde to bylo předpokladem. Do ČR přicestovala letecky dne 30. 7. 2018. Dále žalobkyně uvedla, že je zdravá, je vdova a její tři dospělé děti žijí v zemi původu. K důvodům své žádosti sdělila, že po uzavření školy v místě bydliště přišla o zaměstnání, obdržela dvouměsíční finanční kompenzaci, následně však měla problém nalézt zaměstnání. Za účelem podnikání si půjčila peníze, které měla problém splácet a časem se dostala do finančních obtíží.
3. V průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 6. 8. 2018 žalobkyně ke svému životu v zemi původu sdělila, že od narození žila ve městě Simperopol v domku svého otce. Po uzavření školy, kde pracovala 18 let, se musela přestěhovat. Ke konci roku 2017 si smluvně půjčila peníze, které po čase nebyla schopna splácet kvůli vysokým úrokům. Věřitel své peníze požadoval a dle sdělení žalobkyně vyhrožoval její dceři a jejímu manželovi, neboť žalobkyně neplatila a schovávala se. Věřitel měl žalobkyni poškodit některé osobní věci. K dotazu ohledně vyhledání pomoci u policie z důvodu výhrůžek žalobkyně uvedla, že okolnosti poškození věcí pouze popsala policistům v místě, kde prodávala, přičemž jí bylo sděleno, že musí na základě smlouvy splácet svůj dluh. Dále doplnila, že podala žádost na policii, byla však obeznámena s tím, že na základě smluvních podmínek je povinna splácet dluh. Nový splátkový kalendář si žalobkyně dohodnout nesnažila, neboť jí bylo věřitelem sděleno, že pokud nebude platit, zvýší sankce. Zeť žalobkyně, který byl v důsledku této věci napaden, situaci s policií neřešil, neboť dle žalobkyně muži řeší věci jinak, neměl žádné důkazy. Žalobkyně dále dělala příležitostné práce asi 20 km od Krasnojaru. V zemi původu se obává dalšího kontaktu s věřitelem a případného ohrožení ze strany jeho osoby, pokud nebude dluh splácet. Vízum k vycestování do ČR si žalobkyně vyřídila sama, s vycestováním ze země původu neměla žádné potíže, v minulosti neměla žádné potíže se státními orgány země.
4. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že odchod žalobkyně z vlasti byl motivován výhradně ekonomickými obtížemi, ve kterých se postupně ocitla po ztrátě zaměstnání, po uzavření místní školy, když se odstěhovala z rodného domu, začala podnikat a nebyla schopna půjčku s vysokými úroky splácet, přičemž věřitel peníze požadoval a žalobkyni v té souvislosti vyhrožoval.
5. Při posouzení žádosti žalobkyně vycházel žalovaný z její výpovědi a informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v zemi původu žalobkyně. Konkrétně šlo o Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 17. 7. 2017 a Informaci OAMP – Kazachstán – Bezpečnostní a politické situace v zemi ze dne 3. 7. 2018. Žalobkyně se s obsahem těchto informací

seznámila a uvedla, že informace jsou všeobecné, týkající se Kazachstánu, její individuální problémy v nich zachyceny nejsou. Dle žalobkyně v případě stížnosti se věci ve skutečnosti neřeší. Žalobkyně proto navrhla doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí.

6. Žalovaný uvedl, že z výpovědi žalobkyně vyplynulo, že důvodem jejího odchodu z vlasti byly pouze ekonomické důvody a jejich přímé souvislosti. Jiné důvody žalobkyně neuvedla a nesdělila ani žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být ve vlasti vystavena pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu, nebo že by jí tam hrozila vážná újmy podle ustanovení § 14a zákona o azylu. Naopak výslovně tvrdila, že ve své vlasti neměla žádné problémy se státními orgány před ztrátou zaměstnání. Nebylo prokázáno, že by státní orgány země, konkrétně policie, kde měla žalobkyně podat žádost, postupovaly ve věci oznámení žalobkyně stran výhrůžek soukromé osoby, od které si půjčila finanční prostředky, jakkoliv nepřiměřeně, nespravedlivě, tím méně z azylově relevantních důvodů. Nebylo zjištěno žádné závažné jednání vůči osobě žalobkyně ze strany policie či jiných státních orgánů, na základě něhož by bylo možné dovodit skutečnost, že by se nemohla domáhat ochrany před případným reálným ohrožením své osoby nebo že by jí taková možnost byla znemožněna záměrnou a cílenou liknavostí státních orgánů země, případně že by tyto státní orgány záměrně jakékoli závažné jednání vůči konkrétní osobě žalobkyně měly přehlížet.
7. Žalovaný tak shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a žádost žalobkyně jako zjevně nedůvodnou zamítl.

II. Obsah žaloby

8. Dle žalobkyně žalovaný porušil v předchozím řízení ustanovení § 3 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, dále ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) ve spojení s ustanovením § 14a zákona o azylu, neboť žádost žalobkyně neměla být zamítnuta jako zjevně nedůvodná, jelikož uvedla skutečnosti, které lze považovat za relevantní ve vztahu k udělení doplňkové ochrany, ustanovení § 50 odst. 2, 3 správního řádu ve spojení s ustanovením § 23c zákona o azylu, neboť si žalovaný neobstaral dostatek relevantních a aktuálních informací o zemi původu žalobkyně, v důsledku čehož nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, jakož i ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, neboť žalovaný nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo a co žalobkyně uváděla v průběhu pohovoru.
9. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 zákona o azylu je hmotněprávním rozhodnutím, které lze vydat pouze v případě, že je žádost skutečně zjevně nedůvodná nejen z hlediska ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu, ale i z hlediska ustanovení § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu. I žádost o mezinárodní ochranu, která je zjevně nedůvodná ve vztahu k ustanovení § 12 nebo § 14a zákona o azylu totiž

může zakládat důvod pro udělení humanitárního azylu (v tomto směru žalobkyně odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010-107, a rozsudek téhož soudu ze dne 31. 3. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 122). Dle žalobkyně žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí pochybil, pokud její žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou, neboť žalobkyně uváděla důvody, které mohou být relevantní přinejmenším ve vztahu k udělení doplňkové ochrany. Konkrétně uváděla obavy z fyzického napadení ze strany jejích věřitelů z důvodu nesplácení dluhu. Žalovaný však tyto obavy vyhodnotil jako čistě ekonomické důvody odchodu z vlasti. Motivem odchodu žalobkyně ze země původu a vyhledání ochrany v ČR však nebyly ekonomické důvody, nýbrž strach z jednání věřitele, který jí a její dceři v této souvislosti vyhrožoval a napadl jejího zetě. Přestože žalobkyně v této věci vyhledala ochranu i u policie, ta jí odmítla ochranu poskytnout a pouze konstatovala, že je žalobkyně povinna splácet dluh podle smlouvy. Žalobkyně se tedy obávala nebezpečí vážné újmy ze strany nestátního subjektu, a to v situaci, kdy jí kompetentní státní orgány odmítly poskytnout ochranu. Navzdory závěrům žalovaného žalobkyně vypověděla, že se své problémy s věřitelem snažila neúspěšně řešit s policií, která jí odmítla před jednáním věřitele ochránit.

10. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí skutkové závěry o tom, zda by se právům žalobkyně vůbec mohlo dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů. Z napadeného rozhodnutí není patrné, že by se žalovaný touto otázkou blíže zabýval, resp. zda tímto směrem vedl dokazování (k tomuto žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 6 Azs 74/2009 – 51, a ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 4 Azs 146/2006). Žalovaný nepracoval prakticky s žádnými informacemi o zemi původu žalobkyně, přičemž z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, jaké konkrétní informace žalovaný využil z celkem dvou zmíněných zpráv ke zjištění stavu věci, neboť v odůvodnění rozhodnutí na tyto zprávy vůbec neodkazoval a nevyvozoval z nich žádné závěry. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se omezovalo pouze na posuzování jednotlivých dílčích tvrzení žalobkyně, a to na základě vlastních subjektivních úvah, aniž by tvrzení žalobkyně srovnával s dostupnými informacemi o zemi jejího původu, zejména pak co se týče možnosti získat ochranu před výhrůžkami věřitele ze strany policie.
11. Dle žalobkyně bylo rozhodnutí o zamítnutí její žádosti jako zjevně nedůvodné výsledkem nezákonného postupu žalovaného, který si neopatřil dostatečné množství aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobkyně a zároveň nepřihlédl ke všemu, co v rámci řízení tvrdila, nebo co vyšlo najevo, v důsledku čehož nezjistil skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu.
12. Žalobkyně proto závěrem navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 2. 10. 2018 popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní. V průběhu správního řízení o žádosti žalobkyně bylo objasněno, že motivem

odchodu žalobkyně z vlasti byly ekonomické potíže po ztrátě zaměstnání, když začala podnikat a nebyla schopna splácet půjčku s vysokými úroky, a proto jí věřitel vyhrožoval. Žalobkyně popřela potíže s policií nebo státními orgány Kazachstánu. V postupu policie v souvislosti s obavou z výhrůžek věřitele žalovaný neshledal nepřiměřenost či nespravedlnost postupu. Žádné další okolnosti, které by měl žalovaný vzít při posuzování její žádosti v úvahu, žalobkyně neuvedla a na podporu svých tvrzení nedoložila žádné důkazy. Důvodem žádosti žalobkyně a jejího odchodu z vlasti byly ekonomické důvody, přičemž zároveň neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla reálně být v případě návratu do vlasti vystavena pronásledování z důvodu dle ustanovení § 12 zákona o azylu nebo že by jí hrozila vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.

14. Při posouzení žádosti žalobkyně vycházel žalovaný z jejích výpovědí a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Kazachstánu. V rámci důkazního řízení se pak zabýval všemi skutečnostmi, které žalobkyně sdělila, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí, které vycházely z dostatečně zjištěného skutečného stavu věci.
15. Žalovaný trval na tom, že se dostatečně zabýval žalobkyní uplatněnými důvody pro podání její žádosti, avšak je nevyhodnotil po právu tak, že by naplňovaly důvody dle ustanovení § 12 či 14a zákona o azylu. Byť šlo o hodnocení relativně stručné, s ohledem na žalobkyní tvrzené důvody podání její žádost bylo zcela postačující.
16. Na základě výše uvedeného proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobkyně

17. Žalobkyně ve své replice ze dne 7. 11. 2018 uvedla, že žalovaný ve svém vyjádření nereagoval na žalobní námitky a pouze shrnoval obsah pohovoru s žalobkyní. Žalobkyně uznala, že v rámci pohovoru neuvedla žádné skutečnosti, které by mohly být relevantní z pohledu udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Zároveň však byla přesvědčena, že nebyly splněny zákonné podmínky pro zamítnutí její žádosti podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť minimálně z pohledu možnosti udělení doplňkové ochrany její žádost nebyla zjevně nedůvodná a žalovaný měl přistoupit k jejímu meritornímu posouzení v rámci běžného řízení.
18. Žalobkyně sice v rámci pohovoru mluvila i o ekonomických problémech, kterým před odchodem z vlasti čelila, nicméně impulzem k útěku z vlasti byly protiprávní výhrůžky věřitelů a neochota policie se jimi zabývat. Výhrůžky fyzickým napadením nepatří k prostředkům, které v každé zemi poskytuje zákon věřiteli pro získání půjčených peněz od dlužníka. Proti takovému jednání by měla dlužníka chránit policie, což se v případě žalobkyně nestalo, což uvedla v rámci pohovoru. Tyto výhrůžky mohou v závislosti na jejich intenzitě a riziku jejich naplnění představovat nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu, za předpokladu, že stát není schopen nebo ochoten zajistit ochranu dotyčného před touto újmou. Žádost o udělení mezinárodní ochrany nelze zamítnout

jako zjevně nedůvodnou, jelikož důvodem této žádosti jsou obavy před nezákonným jednáním soukromých osob, nikoliv výlučně ekonomické důvody. Na tom nic nemění ani to, že určité ekonomické potíže žalobkyně byly prvotní příčinou toho, že se dostala do situace, kdy jí nezbývalo, než požádat o finanční pomoc lidí, kteří později svého postavení zneužili.

19. Z napadeného rozhodnutí a zpráv o zemi původu žalobkyně nevyplývá, že by se žalovaný blíže zabýval otázkou fungování policie v Kazachstánu ve vztahu k tomu, zda by se jí v situaci, v jaké se ocitla, mohlo dostat efektivní ochrany proti jednání osob, od nichž si půjčila peníze, a které jí a její dceři vyhrožovaly fyzickým napadením. Posouzení této otázky je přitom v případě žalobkyně celkem zásadní.
20. Žalobkyně proto byla přesvědčena, že napadené rozhodnutí je výsledkem nezákonného postupu žalovaného, který si neopatřil dostatečné množství aktuálních a relevantních informací o zemi jejího původu a zároveň nepřihlédl ke všemu, co v rámci řízení tvrdila, v důsledku čehož nezjistil skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobkyně uplatnila v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
22. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
23. Krajský soud v Brně uzavřel, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
24. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobkyně nenamítala, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
25. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a

přihlédnul

i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

26. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud

dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č.j. 2 As 85/2011 - 170 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

27. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud,

který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, v němž

se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

28. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
29. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobkyni ani v jednom z jejích odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co ho vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
30. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná. Napadené rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelné. Ostatně sama žalobkyně s tímto rozhodnutím polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné, a skutečnost, že se závěry

žalovaného žalobkyně nesouhlasí, nutně neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

31. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
32. Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany *zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.*
33. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 491/2004 - 43, uvádí-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany formou azylu pouze důvody ekonomické, pro které odešel ze země svého státního občanství, a žádné důvody azylové relevantní
(§ 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu), nerozhoduje správní orgán o tom, že se azyl podle
§ 12 zákona neuděluje, ale za podmínek § 16 zákona žádost zamítne jako zjevně nedůvodnou.
34. Rozhodující otázkou tak je, zda žalobkyně v daném případě uváděla v řízení o udělení mezinárodní ochrany pouze ekonomické důvody, či zda přichází v úvahu jakákoliv z forem mezinárodní ochrany – v takovém případě by vydání rozhodnutí dle § 16 zákona o azylu nepřicházelo v úvahu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011 č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS).
35. Žalobkyně v předmětné věci namítala, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se zjištěným skutkovým stavem a že si nezjistil adekvátní informace jako podklad žalobou napadeného rozhodnutí a informace, které získal, se následně nepromítly do žalobou napadeného rozhodnutí.
36. Pro daný případ je podstatné, že žádost o mezinárodní ochranu žalobkyně odůvodnila ekonomickými důvody, a to neschopností splácet soukromému věřiteli vypůjčené peníze s vysokým úrokem a vyhrožováním věřitele žalobkyni s tím spojeným. Vzhledem k tomu,
že neuvedla jiné než výhradně ekonomické důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, bylo nezbytné aplikovat ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Tyto skutečnosti prokazatelně vyplývají z obsahu správního spisu, který soudu předložil žalovaný,
a to konkrétně z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ve kterém žalobkyně potvrdila, že její důvody k odjezdu z vlasti byly toliko ekonomické, když nebyla schopná splácet soukromému věřiteli vypůjčené peníze s vysokým úrokem, na základě
čehož byla vystavena výhrůžkám ze strany věřitele. Žalobkyně v této souvislosti přitom uvedla, že se s věřitelem nesnažila spojit a dohodnout se s ním na novém splátkovém kalendáři,
ale zvolila útěk před věřitelem, aby ji nenašel. V ČR by žalobkyně chtěla zůstat do té doby, než se situace uklidní. V průběhu pohovoru k žádosti žalobkyně konkrétně

sdělila:

„Já si myslím, že třeba ho to přestane bavit, že mě nenajde a jsem si vědoma, že mu mám vrátit peníze. Když budu v klidu a našla bych si práci, tak mu budu splácet. Aspoň si to myslím.“

37. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že si žalovaný jako podklad svého rozhodnutí vyžádal Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 17. 7. 2017 a Informaci OAMP – Kazachstán – Bezpečnostní a politické situace v zemi ze dne 3. 7. 2018. V napadeném rozhodnutí se pak zabýval jednoznačným odůvodněním žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ekonomickými důvody a postupem podle ustanovení § 16 zákona o azylu.
38. Ze správního spisu předloženého žalovaným je zřejmé, že žalovaný vycházel zejména z informací poskytnutých žalobkyní v samotné žádosti o udělení azylu a z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně byla s nashromážděnými podklady pro rozhodnutí včetně informací, které si žalovaný vyžádal jako podklad pro rozhodnutí, seznámena, k těmto podkladům konstatovala, že jsou všeobecné, v Kazachstánu lidský život nemá hodnotu. Dle žalobkyně platí, že pokud si v zemi jejího původu někdo stěžuje, nic se tam ve skutečnosti pořádně neřeší. Před bandity občany nikdo neochrání. Kdo je v Kazachstánu majetný, ten podle žalobkyně má silné slovo bez ohledu na zákony. Opatření dalších podkladů žalobkyně nenavrhla. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005 - 58: „(...) řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“ Lze uzavřít, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou a z jakých podkladů při tom vycházel. Argumentaci žalobkyně, že si žalovaný pro podklad k rozhodnutí vyžádal neadekvátní informace, nelze s ohledem na citovaný judikát přisvědčit. K tomu soud podotýká, že žalobkyně sama žádné azylově relevantní námítky k podkladům neměla a z vlastní iniciativy žádné podklady nepředložila ani nenavrhla.
39. Jak vyplývá z důvodové zprávy k návrhu zákona o azylu vztahující se k ustanovení § 16 zákona o azylu: „návrh tím sleduje evropský trend eliminovat náklady spojené s pobytem např. žadatelů, kteří o udělení azylu žádají toliko z ekonomických důvodů zrychlením azylového řízení“. Účelem je tudíž uplatnění principu procesní ekonomie a snížení celkových nákladů souvisejících s řízením o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K možnosti udělení doplňkové ochrany či humanitárního azylu soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 Azs 293/2005 - 60, v němž konstatoval: „Z dosavadní judikatury zdejšího soudu rovněž vyplývá, že zamítnutí žádosti o udělení azylu podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. pojmově vylučuje možnost rozhodovat o přiznání humanitárního azylu podle ustanovení § 14 stejného zákona (...) tak, jak požaduje stěžovatelka.“

40. Z výše nastíněného skutkového stavu tak žalovaný legitimně uzavřel, že žádost žalobkyně
o udělení mezinárodní ochrany odůvodněná pouze ekonomickými důvody je zjevně nedůvodná a žádost podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu zamítl.
41. Žalobkyně v podané žalobě taktéž upozornila, že již v průběhu správního řízení uváděla, že jí státní orgány v zemi původu nebyly schopny, resp. ochotny zajistit potřebnou ochranu před výhrůžkami ze strany jejího věřitele. Z uváděných skutečností je zřejmé, že z nich žalobkyně dovozuje možnost udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a zákona o azylu. Krajský soud v tomto směru poznamenává, že z obsahu správního spisu nezjistil, že by žalobkyně skutečně tyto problémy se státními orgány uváděla jakožto důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, když je zmiňovala toliko povšechně a obecně, hlubší vysvětlení jim nevěnovala. Tvrdí-li však žalobkyně, že jí ze strany jejích věřitelů (lichvářů) bylo nejen vyhrožováno, ale došlo rovněž k fyzickému napadení jejích blízkých, jde o tvrzené nebezpečí vážné újmy ze strany nestátního původce, tj. subjektu z okruhu soukromých osob.
42. K tomu krajský soud uvádí, že dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti; b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu; c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
43. K otázce nestátních původců hrozící vážné újmy ve vztahu k poskytnutí doplňkové ochrany se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyjádřil. Lze odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012 - 23, v němž uvedl, že pro udělení doplňkové ochrany je třeba splnit kumulativně veškeré zákonem stanovené podmínky. Žadatel (1) se musí nacházet mimo zemi svého původu, (2) musí mít důvodné obavy, že mu hrozí skutečné nebezpečí (reálná hrozba) (3) vážné újmy, (4) nemůže nebo není ochoten využít ochrany v zemi původu a (5) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule podle § 15a zákona o azylu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62).
44. Původci, z jejichž strany osobě žádající o mezinárodní ochranu hrozí vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu, mohou být obdobně jako u pronásledování také nestátní subjekty z okruhu soukromých osob (viz § 2 odst. 9 zákona o azylu, v relevantním znění-srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

- dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, publikovaný pod č. 1749/2009 Sb. NSS). Hrozba vážné újmy tedy může být důvodem pro udělení doplňkové ochrany i v případech, kdy jejím původcem je soukromá osoba, pokud lze podle ustanovení § 2 odst. 9 zákona o azylu prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.
45. Z judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázky původců vážné újmy (resp. pronásledování) a otázky dostupnosti ochrany v zemi původu vyplývá, že, jde-li o původce hrozící vážné újmy nebo pronásledování z okruhu soukromých osob, musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Mezinárodní ochranu je nutno žadateli při splnění dalších zákonných podmínek udělit, pokud stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout ochranu před vážnou újmou nebo pronásledováním ze strany soukromých osob, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění vážné újmy nebo pronásledování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 5 Azs 44/2009-73).
46. Z uvedeného je zřejmé, že důvod uváděný žalobkyní, že jí v zemi původu hrozí pronásledování ze strany soukromé osoby (lichváře) je v obecné rovině relevantním důvodem pro poskytnutí doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
47. V tomto ohledu krajský soud uvádí, že povinností žalovaného je žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudit na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takových forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí odůvodnit (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010-107, publikované pod č. 2289/2011 Sb. NSS).
48. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že se zabýval žalobkyní vytyčanou otázkou a dospěl k závěru, že nejde o důvod, který by v projednávané věci odůvodňoval poskytnutí doplňkové ochrany, neboť v případě jakýchkoli problémů se soukromými osobami (lichváři) se může žalobkyně nejprve obrátit se žádostí o pomoc na kompetentní orgány své vlasti.
49. Žalobkyně ve správním řízení ani nijak konkrétně netvrdila, že by se z nějakých určitých důvodů nemohla se žádostí o předmětnou pomoc na kazašské státní orgány obrátit. Sama přitom uvedla, že ve vlasti v minulosti žádné problémy se státními orgány neměla, přičemž dále uváděla: „*Tam, kde jsem prodávala, tam bývají policisté a každý den to obcházejí. Zastavili se tam a ptali se, co se stalo. Popsala jsem jim to, že jsem si půjčila peníze, problémy se splátkami, řekli,*

že když máme smlouvu a já jsem si půjčila, tak ty peníze mám vrátit. Tím pádem mi nepomůžou. (...) Ano, podala jsem žádost. Zřejmě ho na policii kontaktovali, protože jsme od policie dostala zprávu, že na základě smlouvy jsme si půjčila peníze, a že mám své povinnosti splnit. O výhrůžkách nic neví, policie u nás slouží tomu, kdo má peníze.“ Její zeť, který měl být věřitelem fyzicky napaden, se poté na policii dle vyjádření žalobkyně neobrátil vůbec. Z výpovědi žalobkyně považuje soud za zřejmé,

že žalobkyně se na státní orgány v zemi původu (policii) sice obrátila, nicméně jim vždy sdělila toliko problémy se splátkami své půjčky, nikoliv s výhrůžkami a fyzickými atakami, kterým musí ze strany věřitele čelit. Za takových okolností tudíž nelze uzavřít, že by policie jednala vůči žalobkyni jakkoliv nepřiměřeně, nespravedlivě či zaujatě, nebyla jí schopna či ochotna poskytnout pomoc před případným reálným ohrožením její osoby, či jednala záměrně liknavě. Jestliže měla žalobkyně za to, že v místě jejího bydliště policie její problémy zlehčuje či přehlíží, nic ji nebránilo se o pomoc obrátit na jiné státní orgány, případně na státní orgány v jiném městě. Takové možnosti však žalobkyně nevyužila. V takové situaci neměl žalovaný důvod blíže hodnotit, zda tyto státní orgány jsou schopny a ochotny žalobkyni pomoc (ochranu) poskytnout. Poskytnutím této ochrany se přitom podle ustanovení § 2 odst. 11 zákona o azylu, v tehdejší znění, rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, které směřují k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec (žalobkyně) k ní má přístup.

50. Krajský soud proto shrnuje, že pouhé tvrzení žalobkyně o nebezpečí pronásledování ze strany soukromé osoby rozhodně nenaplnuje žádnou z forem mezinárodní ochrany. Z opatřených zpráv žalovaným nevyplyvá, že by státní složky, zejména policie, v Kazachstánu nemohly nebo nechtěly žalobkyni poskytnout případnou ochranu. Žalobkyni nehrozí ani žádná újmy v souvislosti s její žádostí o mezinárodní ochranu v ČR, když žalobkyně při návratu do vlasti nehrozí žádný postih.
51. Krajský soud má proto za to, že žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy ČR, nepřekročil svou pravomoc, dbal o dodržení zásady individuálního posouzení věci a legitimního očekávání, žalobkyni ve správním řízení řádně poučil, dal jí prostor k vyjádření se k podkladům shromážděným k vydání rozhodnutí, v rozhodnutí rozvedl úvahy, kterými se řídil. Vzhledem k tomu, že žalobkyně se omezila v odůvodnění své žádosti toliko na ekonomické důvody, je nutno shledat postup žalovaného, který aplikoval ustanovení § 16 zákona o azylu, za zákonný. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně ve své žádosti o mezinárodní ochranu ani v průběhu azylového řízení nepoukázala na žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že se obává pronásledování v zemi původu z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu nebo vážné újmy podle ustanovení § 14a zákona o azylu. Soud proto uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobkyně a z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu.

52. Jak bylo uvedeno shora, žalovaný provedl dokazování a závěr, který z něj vyvodil, nelze označit za právně nesprávný či rozporný s ohledem na skutková zjištění, která byla učiněna, stejně jako vyvozený závěr není výsledkem nesprávného právního výkladu. I když krajský soud bere na vědomí zjištěné skutečnosti ve smyslu obtíží žalobkyně se splácením dluhu, tyto plynou z osobních problémů žalobkyně se soukromými osobami a nelze je bez dalšího vnímat jinak, než jako důvody ekonomické. V daném případě k těmto obtížím nepřistoupila žádná další okolnost, jež by tuto jejich obecnou povahu kvalitativně měnila a povýšila na důvody, které by si úvahu o udělení mezinárodního azylu zasloužily. V daném případě osobní situace žalobkyně, včetně návratu do vlasti, se zřetelem k aktuální situaci v její zemi původu, žádnou takovou mimořádnost nepředstavuje.
53. Soud dále konstatuje, že řízení o udělení azylu v žádném případě nesplňuje pobytové řízení cizinců, opačný závěr by svědčil o obcházení zákona. Poskytnutí azylu nelze zaměňovat s jinými formami legálního pobytu a účelově jej užívat v případě, že ostatní možnosti získání pobytového oprávnění jsou již vyčerpány.
54. Soud uzavírá, že žalobní tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žádost žalobkyně byla skutečně zjevně nedůvodná ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, neboť neobsahovala žádné relevantní skutečnosti, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany.

VI. Závěr a náklady řízení

55. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
56. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. května 2020

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.